

VI. No 19.

Sörögből.

(Kallimachosz.)

Mirtusz lombja köké fonom be szablyám,
 Ugy, mint Hármódiosz s Arisztogeiton,
 Mikor a bitorlót megölték
 S egyjoguvá Athenae lakosát levék.

Nem vagy, Hármódiosz, te halva nem vagy,
 Élő, mondják, szigeten a boldogoknak,
 S veled ott gyors lábú Achilleusz,
 És Diomédesz, a Tüdeidesz, veled.

Mirtusz lombja köké fonom be szablyám,
 Ugy, mint Hármódiosz s Arisztogeiton,
 Hogy Athenae szent áldozatán
 Zsarnoki férfi Hipparchot agyonölel.

Főn lesz híresed, él dicsőn örökre,
 Kedves Hármódiosz s Arisztogeiton,
 Mivel a bitorlót megölté
 Kardosok, és Athenae szabad általa.

Német dal.

Oh, mint xúg, mint dagad,
S üdök habra hab,
A csöndes barna hullám
Idébb-idebb nyugmulván.
Mondd meg, te esti szél:
Fejjem, fiam, ha él?

S van-e a mexxi pálma
Külsiben, édes alma?
Vagy mindkerő pihen
Tenger halk mélyiben?...
Már mindent ejtél már:
Södrökön, kedvesim,
Szendén egy égi kar!